

have skabt større Ro og Fasthed over Uddannelsesspørgsmaalet. Men paa den anden Side mener jeg ikke, at vi her skal gaa imod et enstemmig Ønske fra Folketingets Side. Bestemmelsen er jo kun et Udtryk for, at Lovgivningsmagten ønsker at følge Udviklingen i hele denne Sag, og derimod kan der vel fra ingen Sider rettes Indvendinger. Selv om jeg altsaa i og for sig vilde finde det ønskeligt, at man ikke havde indsat denne Bestemmelse, vil jeg under Hensyn til Folketingets Ønske derom finde det rigtigst, at den bliver staaende.

Til Slutning vil jeg gerne sige, at af denne Sags Behandling for fire Aar siden og nu, navnlig saaledes som den har formet sig i det andet høje Ting, fremgaar det, at man egentlig ikke mener, at den Uddannelse, Skovfogedeleverne nu faar, er rigtig tilfredsstillende. Jeg tror, det beror noget paa et Fejlsyn; jeg tror, det beror noget paa dette, at man har Erfaringerne fra meget gammel Tid, da Uddannelsen ikke var tilfredsstillende, som Baggrund for sine Udtalelser. Det viser sig jo ogsaa, at baade Statsskovvæsenet gennem Skovdirektoratet og Dansk Skovforening angaaende denne Sag er villige til at erkende, at Uddannelsen, som den nu er lagt til Rette, i Virkeligheden opfylder de Krav, der med Rimelighed fra den praktiske Skovvirksomheds Side kan stilles til Uddannelsen af de unge Mennesker, som gaar ind i disse underordnede Stillinger.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling, ikke mindst under Hensyn til, at det forberedende Kursus allerede skulde begynde en Gang i April Maaned.

A. P. Hansen: Det foreliggende Lovforslag er jo en Fortsættelse af tidligere Lovgivning paa samme Omraade og er i nøje Overensstemmelse med den hittil bestaaende Lov. Under Hensyn til den Udvikling, det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) lige nu har givet, finder jeg ingen Anledning til at komme dybere ind paa Spørgsmaalet, men jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Ellinger: Jeg kan ganske tiltræde de Udtalelser, det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) fremsatte om de overmaade gode Resultater, der foreligger af den Uddannelse af Skovfogedelever, som nu finder Sted efter den for fire Aar siden gennemførte Ordning, og jeg skal ikke gentage noget af det, det ærede Medlem sagde,

hverken med de samme eller med andre Ord; det vilde jo kun være Tidsspilde.

Den højtærede Minister udtalte i Dag, da han forelagde Lovforslaget for Tinget, at Folketinget havde foretaget den Ændring at forhøje den aarlige Udgift fra 6 000 Kr. til 9 000 Kr. Men han nævnte ikke den anden Ændring, der er foretaget, nemlig Indsættelse af § 4. Hvis den højtærede Minister skulde have overset dette, er det for saa vidt forklarligt, som der er det mærkelige ved den Betænkning, der er afgivet af Folketingsudvalget, en Betænkning, i hvilken der stilles to Ændringsforslag, at den overhovedet ikke omtaler det andet Ændringsforslag. Kun lige til Slut staar der anført et Ændringsforslag om en ny § 4, der omhandler en Revision af Loven i 1932. Men Ministeren har netop forelagt Forslaget i Folketinget saaledes, at der ikke skulde findes nogen Revisionsbestemmelse, og den Motivering, Ministeren giver for dette, er overmaade god og absolut antagelig, idet han i Bemærkningerne til Lovforslaget skriver: „Derimod er Bestemmelsen i § 4 om Begrænsning i Lovens Gyldighed udeladt, da det maa anses for ønskeligt, at den Lov, hvorpaa Uddannelsen skal bygges, ikke begrænses til kun at have Gyldighed en vis Aarrække, dels af Hensyn til Udarbejdelse af Lærebøger, dels af Hensyn til den Ro, der bør være om Uddannelsen, og dels fordi der er saa bestemte Erfaringer for, at den nuværende Ordning er formaalstjenlig, at der ikke kan være Grund til atter at træffe en foreløbig Ordning.“ Det er overmaade gode, sunde og fornuftige Ord, men ikke desto mindre ser man, at der nu paa ny er kommet en Revisionsbestemmelse ind i Loven. Da jeg nu nødig ser, at Ministeriet med Hensyn til Spørgsmaalet om Skovfogedelevers Uddannelse skulde mangle den parlamentariske Basis, synes jeg, vi skulde hjælpe Ministeren til at faa Hensigten med Lovforslagets Forelæggelse i Ministeriets Skikkelse gennemført, og vilde mene, at det var naturligt at lade § 4 gaa ud igen, saa at Ministerens Ønske bliver opfyldt, og det saa meget mere, som disse Revisionsbestemmelser — her er Tale om en Revision, der skal foregaa tidligst om 7½ Aar — egentlig er fuldstændig meningsløse. En Revisionsbestemmelse i en Lov kan være meget naturlig, naar man begynder at bevæge sig ud paa et Felt, hvor man endnu delvis maa famle sig frem, og hvor man vil indhøste Erfaringer, men at plage Administrationen med at se efter, hvor-